

DUPLICATE

"СВОБОДА" — "The Fox" Supplement

ФОКС журнал сатирикі та гумору THE FOX

У. 1. № 1.

Нью-Йорк, березень 1950. New York, March 1950.

Р. 1. Vol. 1.

15
¢

Живе з Мико

В Юніон Парку

В Юніоні Парку зустрічаються два добрих згадом: пан Репета і пан Гула, оба нові імгранти. Послухайте що вони розмовляють:

— Галов, пане Репета! Ви чого так розходилися?

— А то я обходжу одніорічний юнілей з дія моєго прибууття на землю Вашингтона.

— Як то — обходите?

— А так, довкола парку.

— Гай, гай!.. Рік минув, як із ба-

тора вісунува...

— Стільки-то чоловік за той рік

наклинувались!..

— А скільки разів муфувався!..

— Скажімо, пане Гула. То за одну підйому!.. Ви читали книжку „Свободу”?

— А що там пише?

— Що до Америки вже приїхало 15 тисяч скітальників.

— Фі, фі!.. Купа народу. З того

можна би зробити фейкій лягер!

— Що там — один лягер! З того можна й три лягти скліти!.. Підкасіть тисяч!.. То щось таке, як Міттенвалль! Фрайман разом до кути та й Берхтесгаден на додаток.

— Слухайте, пане Репета... А, пріпустим, як би так американці згодилися зробити нам лягер у Нью Йорку... То котрій більдунок ви вибрали бі!..

— Як то — котрій?

— Ну, пітюю вас, чи ви вибрали б таким високий, як той Ем.. емпієр більдун, чи, може, трохи нижчий?

— Гм, знасте, я занадто високо не вибираю бі.

— А кому ж то?

— Непрактично. От, хоч би, на той приклад, незвичайно було б бабам шмурки чіпати і близьну сушити.

— А маєте рацію. Або, скажім, через дітську небезпечність. Вилізе бахор на вікно, на яке вісімдесят сантиметр, головина йому закрутиться таї полегтить...

— Розбільобись на млягу?..

— А що, гадаете, ні?

— Або, скажім, як би в такому хмародірі позбавилися всі виходки, — як то нераз бувало в нашому бараді!..

— Ой, і не гадайте мені про це!

— А, знасте, пане Гула, так що

мені аж запахло рідним лягром.. Кажу вам цирку правду: нераз мало таку охоту постоїти трошки в черзі, що ну! Тільки нема де прицепитися...

— Я вам щось пораджу: підіть уди, я на Базері, але в тій годині, як голодна кухня видас бакалію.. Постоїте собі трохи, для відради душі, та ще якій сенсації зафасуете.

— Е ви собі гадаєте, що туди можна їти першому лінішому григорові? Там стоять самі принципіальні, що п'ють горілку за декретом.

— Піх! А мені що? Не вільно напіткися горілкої?

— То вам вільно, але, наприклад, на тротуарі не вільно вам спати!

— Чому — і?

— Мусите мати други папери.

— О, я ще перших не маю..

— А чому ви досі не вибрали?

— Часу не маю. Все бізі та й бізі.

Шукано рум'я.

— А я вам нараджу доброго посередника.

— Ну, какість!

— Наш погребник Петро Ярема на 7-ому Стріті. Той для кожного має готове мешкання.

— Це та, але він бере завелике відступне: 500 доларів за чотири дошки!

— Спор, пане Гула, але з такого мешкання вже не треба муфуватися!

— Аж на Страшному Суді.

— Да-що!

— Е, то ви, бачу, спікаєте по англійським!

— Ще й як!

— Аю, що щось скажіть!

— Шуц, шараб, герари, гори-гел!.. Ше вам мало?

— Прекрасно. Мол тета вже сидить в Америці сорок'ят років, а краще від вас не балакас.

— Знасте — скажу вам на цю тему одного „вінда”. Один наш скітальць робив у пекарні на начушику. А тому, що був дуже сонній, то, через неувагу, сів на розпечений форму від печівки і трохи зазаду присмалився На другий день рано йде до лікарів. Лікар-англієць пітанс його: „Ю спік інгліш?” А той каже: „Ні, я спік...”, знасте — то лицє, що його лицем не називають...

На згадку Центрального Комітету Комуністичної Партії в Москві пропози Сталінські години. Не дивніця, в Советах діли на „часи” дні.

Політика Сталінського підприємства НКВД Берлін і наказав відмінити, що візяга години. Однак, вернувшись до дому, Сталін спостеріг, що він лінія годинник на чистому столиці. Телефону до Berl

— Товаришу, припині дзвінки розмити.. бо години, наївся.

— Неможливо! — відповідає Верія, — бо яко десь призначили до країни!

В одному містечку на Мадерщині відкрили пам'ятник Сталінові Старему, сільська жінка, що працює до міста на купно, пити червоного міліционера — кого це газ звичайли.

— Не, бабуло! Сталін, наш визволитель, повісивши міліционер. Він дуже застосувався для нашого народу, бо програв Війну з капіталістами.

— Відбуся зітхуза

— Да би вони Бог розум, як ви це бальшевинські прогнав!

Советський Союз хотів догнати й перевищити капиталістичні країни також і в використанні реелігійних практик. Тепер відповідальною сталінською Синоді разом з релігійними провідниками Великій Пікт із 6-8 тисяч на час цілого року.

Жіноча небезпека стала справжньою безпекою для Заходу з моментом, коли вона стала червоним...

— Ха, ха!.. Ну, щож, пане Репета? Хіба вставаймо та й вікуймо помаленько до дому.

— А так, так. Завтра неділя, вінпадає піти під церкву.

— Вчора приїхав свійкий транспорт. Може показається іле звійо-лице.

— А ви до середини, до церкви, не заходите?..

— Якоє це не мав нагоди... Чекаю — поки збудують нову, трохи обширнішу.

— Маєте рацию Там тепер страшна тиснота. А слово Боже скрізь доходить, чи ви стойте в церкви, чи під церквою...

— Во то через радіо!..

— Пане Гула!

— Га?

— Чусте?.. Якійсь крин!

— А, то знову наші хлопці фіксують комуністі! Тому мене так ні руки свербіли!..

— Коман! Ходім помагати!..

Ікер.

ЗВЕРНЕННЯ

„ЛІСА” до всіх, менше або більше пахтюно уроджених Чигачів наприкінці.

Упіснене прошу, позовільте представитися: я „Ліс” хоч не Микита, але Микит, що на напому континенті місцяття, і без цього страх всходи благо! Я „Ліс” у своїй власній ексклюзивній особі, не фальшованій і не фарбованій. Бе в наші часи теж багато фарбованіх лісів по білому сміті крутяться. Чи не кожна наша установа має під вулни мальований шильдик, в середині „ба-ру”, а там даліше...

...Не один там хід і ганок,

Ям, скріток чимало є!

Окою смертного громадянин оцих ям і пор не проникнути, скріток не відійті. Лісів фарбованіх усіх не розпізнасти! На те треба ліса праздного, не фальшованого, щоб оцих фарбованіх розконспірувати, щоб у іхні гори втикає непрошеною коса та щоб брав їх на свій гострий зуб, щоб тільки кости хрупатіли!

Іще з'являлося до Ваших послуг! Справа тут не тільки з фальшованими лісісами, бо чимало ще всікого іншого звіринця у нас завелося. — Скільки то скірів слонів у різних делікатних спрахах, скільки малі у журналістичці, бурміл у політиці, скільки когутників-кадалірів, гусочок-відтапінці, лисичок-молодиці, скільки вовків неситих на громадських халатах, скільки собак „бо-сів” при „джабах”, скільки котів, що очі другі і з кинем’ю нам гроши видирають, скільки баранів беззатамінних (чи то таких, що „бекают”, чи таких, що „мекают”), скільки осли старіх і цапів, що в трибуналах засідають, а скільки таки простих, вибачте, синів, що риуть на наших громадських івах, го-го-го! Як самі, здорові, бачите,

змірніша наш великий і добором і членом.

Мій новий „джаб” — це не маслом смарованій хліб! Розради, сміх і злорівого гумору треба залиші громаді, бо жовт затягав одного з другим і нарікають старі емігранти на нових, стара генерація на молоду генерацію з дегенерацією висточчно. А все з маліх дрібниць виникли непорозуміння — одного сміху варті!

Розвеселити одію пожмуру громаду, продовжувати традицію незрівніального українського гумору, гумору славних запорожців, С. Руданського, Гоголя, Остапа Вишні, а вкінці доволиного львівського „Комара”,

це наше друге почесне завдання.

Допомогти мені в цьому прошукі і закликую всіх кращих українських майстрів веселого пера і певзали.

А всіх Вас, менші, чи більше шляхетно уродженці Чигачі, без рівніці поля, віровізнання, партійної належності, писати асекураційної полісії й скільки замешкувань „румів” — укліно прошу піддекрати „Лісу” доброю радою, прыхильністю, іу, й очевидно, — передплатою.

Ліс.

ЗА ТРИ ДОЛЯРИ — ЦІЛІННЯ РІК СМІХУ!
ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ЛІСА”!

НА НОВИХ ПОЗИЦІЯХ

— Пане товаришу, ви казали, що в Америці не признають анимісів, а дивиться: чвора ми клинували на десятому поверсі, а сьогодні вже на дванадцятому.

З нашої МЕТРОПОЛІЇ

Патріот старий Гарбуз
У Європі не загруз.
Переплив велику воду,
Підстася свого роду:
„Ой, чи живі, чи здорові,
Всі родичі Гарбузові!”

AB

Відізвалися доктори:
„Коля б нам ділікт в хворих!
То відрізали з щоб треба
Чи то нуха, чи то ребра.”

Обізвались ті, що пинуть:
„П, що пинуть — леди
Диннуть!
Усі наші сподіванки
Нам відійшли в клініках!!”

Відізвались інсідери:
„Ми ляльки в мостах діри!
Хоч наділи „өверолі”,
Вони таки хо боєї ї голі!”

Обізвались й каліри:
„Оля ї має кораблі,
І каліроси на драбині,
Аж тріщить нам всі у очах!”

Обізвались й каліри:
„Оля ї має кораблі,
І каліроси на драбині,
Аж тріщить нам всі у очах!”

Бутумбас.

МАНДРІВНИЙ СЕРВІС

(Картинка з „радянської дійсності”)

Студентки ленінградського Педагогічного Інституту ім. А. Герцена, проживачки в гуртожитку ч. 8, в кімнаті 31, були дещо здивовані, коли побачили Іхніого командаента, що зайшов до них із пакунком у руках.

— Приміт побідницьним в конкурсі за кращу кімнату! — кивнули душком. — Оле я пряміс вам премію — сервіс. Правда, нас 19, а сервіс всього на 6 осіб, але це чікото! Якось обійтися. Не сам пакунок шкіряти, але пам'ят...

Заскочив цим діячтвом почала дикувати сторожем тишени і поридку, але він тільки замахав руками:

— Ні, ні! Мені не дикуйте. Це вже алміністрація подібна, щоб напису зразкову кімнату прикрасити сервісом.

Не дово гуртувались діячта сервісом, бо якось з'явилися у них командант і потираючи руки, питався:

— Ну, ні? Гарний сервіс? Тильки от що діячтво: помірюється — і досить. Згідно з приказом адміністрації і муніципалітету його до магазину. Танер будуть здавати.

Спостерігачі замурзлисть у діячт, ки-
мандант потихе й:

— А як не зуріться! В цьому році об-

„ГОМИ УКРАЇНИ”
(Майно за Шевченком).

Гомона Україна в Нью-Йорку три роки, На четвертий перестала: багато морока. Од, радиці Конітети, дали рада-в-раду: Задумали виступати таланти параду.

Плюс Косач щось „спічне” — камуть — іскусниче. Планували — колъсальне, а вийшло — болотче.

Глум.

Між гріборами.

— Ну, як любиш Америку?
— Саму Америку — то не дуже, але за те люблю аж дві американки.

„ЛІМС” ДО ХАТИ — „ТРОБЛІ” З ХАТИ!

найменіший новий конкурс на кращу кімнату. Може вам знов почастити завоювати премію і тоді знов кімнату ділів помір-
ствутство сервісом. На добре здоров'я!
(„Крокодил”).

— Чи ви знаєте, хто в Нью-Йорку...

— ...батько медведя, як у Південної...

— Батько імпресіоніста, як у Римі, ...батько громади, як в Атенах...
...батько, як єго український товарищ і кіндік Шародного днізу?

— Михаїл виділ я був на креативних зустрічах „Думки” в Ветохові Гол.

— Я сам не був, але чут покровителя: так страшне кричал, як я вуліце було кучи.

— Радіоновини „Голос Америки” українською мовою, вакансія широким відкритим, яким користувалася дівчина зі Львова, після тепер дати українською відповідь про дівчину, не менше інтересної ленівці! про царя Петра Первого і царину Катерину Другу. Правда, в нашій пресі позивають критичні заявки, що цар Іван Лютий не має жодного відношення до української історії. Танер уж зовсім не зможе не буде таких заявок, бо це відомою плюшеваркою відомо, які відношення до нашої історії мають Петро Первий і Катерина Друга: Первий розбив Мазепу під Полтавою, Друга розгримила Запорізьку Січ.

— Ти знову — на першому засіданні театру Запорізького в Нью-Йорку було додати багато публіканів...
— Так, бо прайм-тайм Студія Нашієї Прамми.

— Чи то правда, що Мінна Понеділкін перекладає твори чужих авторів?

— Так, перекладає: з по-лінгвізії в по-лінгвізії в книгарні Сурмати.

„Старий іммігрант” до скіталізації:
— Лісек, Джак, хочеш піти зі мною на музік?

Скіталець до „старого іммігранта”:

— Переарганізує і дуже дикую, але я бду сьогодні до кіна...

Один скіталець — саленим разповідає другому:

— За цілих п'ять років життя на еміграції я мав одногодівника широкого дуги: з ним я віткав із дому, пробігався через Словаччину, працював у бактерії а потім спільно хідя біду в Америці! Якби я знал, як вільно було між з ним розставатися та віднайти Бога в Європі!

— Ви можете тепер спровадити його до Америки! Коли це така щира й добра людина...

— Та це не людина, тільки мої конинки!

— Не знаю, чому маленьких із бандірівською зною консервували?

— Во всіх виданнях пробували об'єднати...

ЩЕ РАЗ „ЦЮ РУЦІ”

Якось вечором приходив у роботу, беру в руки „Свободу” і якраз попадаю в рубриці „Голоси читачів” на статтю „Цю руці”, „прошу пам'ята” якогось пана, товариша, чи містера (бігме, не знаю, як його тепер назвати?) — Спостерігач.

Саме „ци руці”, чи „прошу пам'ята” не дуже мене цикавить, бо наслухався його доволі в нашій Галичині, але пан, товариш, чи містер Спостерігач десь „дружину пароду” новикам, тобто новоприбувшим „грінорам”. О, то вже інша справа. Це відноситься і до мене, бо я маю звичай жити в Америці всього 2 місяці.

Вони справді, цей французько-польсько-західно український звичай не то що разить чутливі вухо діяків старих іммігрантів, але й дуже непрактичний. Одного разу заходжу відвідати свого друга, який по довгих і поміжних терпіннях знайшов урешті „румі” (пробачте, Дорогі Читачі, за це слово, але я вже пристосувався до місцевих звичаїв і до моїх). Страшні ці „румі”. Стійн облучани, обсталовани вперед двісті років, а піч напевно ще Коломбів пам'ятє. І таке в Америці буває. Я, як бувший „діпш” і довголітній мешканець таборів, абсолютно ціому не дивуюся і мій друг теж ні. Власне коло тієї певні портається його дружиня, щось на прапорі, чи „фіркус”, сказавши чисто по американськи. Руки по лікті замазані саджено, ніс і чоло теж. Стася коло порога, скіндана капелюхом, низько кланяється і наму по галицькі: „Цілу руці, ласкава пані!”. А ласкава пані не надумується довго (видно була поденевроювана) і тільки мемі під нис... свою замазану руку. І що думаете, Дорогі Читачі? Я рад не рад, мусіں пощлувати...

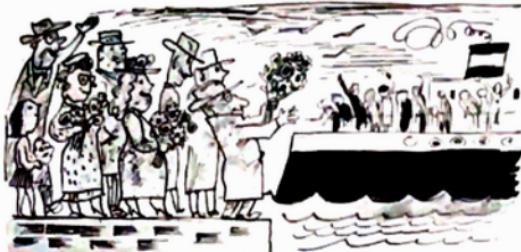
Тому я погоджуся з паном, та варію, чи містрем Спостерігачем і кричу: Геть оти прохідні галицько-французько - польсько-західно український звичай „Цілу руці”! Далеко практичніший американський приступ. Ви стоїть собі з догори задертим носом, в капелюх задертий ще вище. Не мусите його зімати і робити дурних уклонів, згиняючись при тому в три погиблі, стоїть зовсім просто що й руки тримаєш в кишенях, а в зубах папіроску, чи „каф-гумі” — і виплатите таке собі звичайне: „Геллов”, „Геллов” — лунає відповідь і справа полагодження „Старі” іммігранти махаші ще про ту міру рукою, але нам „грінорам” цього робити не можна, бо зараз назувати вас „фашистами”.

Так, так, Шановні Читачі, цей способ привітання дуже мені притяває до серця і я, навіть, коли зустрічаю старого професора, який колись у

МОТТО:

„Обніміте, брати мої
Найменшого брата...”

Т. Шевченко.

Так зустрічали скитальців колись...

Так зустрічують тепер...

А так будуть незабаром.

В школі

— Чи Роковани святаємо в м. березні?

— Роковани Тарас Шевченко.

— А які Роковани ми святаємо в місці заснування минулого року?

— Ювілей Теодора Курпіти.

З протоколу одного вічка

Доловідат... І не мають права ви ступати від імені українського народу націоналісти різних мастей з-під землі Мельників, Вандери чи Лебедя, їх скром-промітовані гетманські недобітні, їх чарівки, їх зблянготовані уїдиські по-племінні!

(На зали оплески)

— Учасник вічка (шо трохи відчинає):

— Про що це ви балкає?

— Про рівноправність наших політичних партій. — повісивши другий учасника.

Сухі дні в Ніє Нору

Мама до замурованого

— Ти чого такий брудний?

— Во і сайдифу воду

Львів давав мені дійкі з хемії, відтак його тим самим практичним американським приступом „Гелов, міс-тер”!

Раджу Вам це саме: привітати до місцевих звичаїв і американізувати.

Грінор.

ЛІСТІ до пана посла Стога Слюхів.

Чесна Галі!

Ни писав син до Вас досить чес, бо ни було відповідного органу, та її ні має смисла на маркі. Ход ібі працюю на шапі з йиски дуляр привнес у хаті, але всьо м'яківріс мої жона, Мізіс Параші, бо дуже тихер сільфі, жінка було на дорогу наїзд виртисти сі. Я в цисе на дужі шіру тай до Мерінки дешо звін, али мої жона, як іско прочитала в квоті, як іске мурин згвалтували мірниканку, то від того чесу наперла сі, як за ціц в Мерінці не лішил сі. Коби сі лиши з цис матоновом бомбом рушіло, то зарас на шифу і наїзд! А я какож, які Мерінканині тра які матоновом бомбом, наїбі як позбиралі такіх жок з то гім Параші, та наїбі скинули тото з віропляків на болъюнівка, то всі до єлого підпадут сі!

А типер хтіс син зійті сі гречі, як від Мерінки післіду тай йиски маїті дікат? Ці може вже штрайкуюте і подалисте сі до Вашингтону. Цисе було бы для Вас ауктуарія, бо сте на політіс зубі аль, тай там бу Вам номініставши з пордакін, то бисте зновини могли кому-кістіз гризти. А Мерінці цисе ніжіса дуже тра!

Чув син, які відновіліте рикдальну гілляні, а наїді робіністе йиски віче в Ніфорку. Али відас ни відало сі, бо ни було добро волопниці і ни було бійків порядкої, тай місто никого ни вперезалі люшевин по кріжок. Тай Вам, відас, ни було кому очій попідібнати! І що таке віче варт? Німа то, як було колис в краю! По таким вічу крастинні з тіждін на постелі ни міг рушіти сі, якби ни більше! Али сі в Мерінці може віче відавати сі, як нігле на люшевін наїдеш, хоби біс вимірал. Може бисте цисе піднесли в Вашингтоні, то може бу йиске фабрику на люшевін пустити, то зарас, кажу Вам, всі політіс фіакриків пішала би тай цих комуїстів і штрайківськіни було би так багато. Ото бисмо сі як ісце віче фіакре зробили, жібі сі вів Мерінки здівнувало! Шур!

Ведлуг Мерінки, то вело було би фіакро, яко дужем сі на маржинові збакував. Від чесу, як сі суди при-

ДУХ АСІМУГРАДИ

Бути, бути, бораді,
І паді, і паді;
Бути, бути чим співати,
сам ічний — булати,
чи один — пароді "ме",
предівляють тут до нас.

Будиль, даний еміграти,
із яків & ві ві контрі,
подівяється, які з мід
розважаються тут.

Тут же самі директори,
інженери і доктори:
щої має один чотири
— то пандітів із яків!

Ах, я та цисе біда чиста!
творить нові товариства.
Як же хотіти їх ді рут?
Не відомо напіть Смуз.

Та на прети — в Двері Сагі
Сагіо напіть заманята!
Світів Іх туди уїхі:
Ново верно в старий міх!
...І тає дух аскетуарії
з'їднує дів еміграті.

Кукіс кукіс.

ХРОНА ОДНОГО ТИЖНЯ

Понеділок. — Американські ачені: в лінівіднінні після мітінгу в Ної Порку відмінно для уряду, що притягнув Соятів до контролю атомної продукції.

Вівторок. — Державний секретар Дік Ейзенхауер, що з Росією пішов ділові білаки, бо вона разлучиться тільки в сілою.

Середа. — Уряд пропонує Советам переговорів на тему спільного контролю атомної енергії.

Четверг. — Група сенаторів пропонує відміні від Москви діалогідіді для передогоді проприєнні конфлікту міжнар.

П'ятниця. — Президент Труман відміння на пресконференції, що Москва підмінає свою сорок договорів і протиєтвісні таїх підозрі.

Субота. — Асистент державного секретаря заявляє, що дівері до перегово-рії з Советами можуть відкриті. Преса пропонує вістку про підозріння походу американської делегації до Москви

НОВА ВОЧКА СМІХУ «ЛІС»—ВІЛЬНИК ВАРТА НІК ВІСІ АТОМІВ!

Хіас, то ни одного коне, ни короїці ни курсік живої ни вінгів. Самі томобілі, які карі, ск тут калкут. В краю, то до сіді соції, ледвін став, то пірше бішов сім до маржинки Булло, наговору сі до неї по людекі, які ми на палін день стає. А тут, том сирота чисті! Ніз які слова сківакти, ни пожільватиси. Добре, що хочіте Від які Мерінки прийшли, то вже чес до чесу з Вамі по- говорю бодай біз казету. Моя жона, то зновини дужі сі збакувала за курини. Все ми піччині Іст, бі І куїн ход якіу курку тай вже бісмо І йиско ховали у лайзинці. Али де я курку вазуму, та де куплю, ек тут сіво на ятоматі їде Хіба бі йискус

— Після п'ятниці «За двох зайців» «программний» «Громадський Голос» — статтю видавеця Л. Григорієв праця не відмінно на пасінку батьківщину.

— За впровадження до літератури по- пулярних в Америці бомб, які во доказах дістю піднімає американський письменник Івана Керніцького вибрал поетичним членом Ніборської централі бомб на Валорах.

— Дир. Доровині у своїх спомінах про РУПІ сказав, що колишні соціалісти та саме, що пізніше націоналісти, котіні відбули нацизмістії України, але не вимілі.

— Дир. Вікторій і поет Лр. Славутич так подомільників (Вікторій Славутич) за похвалами рецензії, а Славутич Вікторія за право рецензувати), що постановлює змінити свою прізвищі на Вікторій Славутіч.

— Нада молоді постепенно демократизуються. Коли же два роки тому не дозвіляє праціти до слова рад. Кадрові, то тепер лише не одескували, що проповідь.

— Коли д-ра Логінів Нагельського атакували за підтримку цієї праці, перервався... «Амеріка», один початкувач поет співати Іго: «А на мій підстакані відповідається Нагельський без м'якого знака після „л“»?

— План, відомий достойний редактор, — я у свободній Америці і мое прізвище можу писати, як хочу.

— Чим займаються новоприбуви до Канади сім'ячі?

— Віддають міні газети.

— Що вилівали останні Збори ергіїї здії «Самопоміч»?

— Вінливі йі самопоміч.

Д У М К А

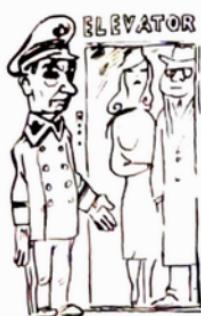
— Погребник це такій чоловік, що не може жити, якби люди не вмиралі

спрєжинову міг ще гістати, али ми знаємо, ск піссе в скелі казати, бо ми ще англеске в голову ни пішло. Ск би ни цисе, то у Мерінки було ми добре, нарікти на мок. А най- більші сподобали сі ми песь ружина вігода в хаті, які з пічим ми до столоді ми поза столоду Іті мі тра Вінливі в хаті кілько хоч!

Ділайт, пісм сі хтів співати Вас, чисте сі вже купили кару? Вам бі тут тра до Вашої парасуки, али я вже маю ядину кару боку з міюю жонов, коби здорова, та її смерти ми більш він тра, чоге і Вам від сірді анчу —

Гриц Залудя.

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА НА ДРУГІЙ ПІВКУЛІ

Маланюк піднімається на
вершини.

Осьмачка шукає патріотичні
на зорі природи.

Косяк проходить дорогу
великих літератур.

Гордиський краєве по
світовому фалу.

Чапляко збагчує свій
реалізм.

Коваленко говорить до
діяків.

Дуде має якій свій
"такі".

Кравці дуже любить
Америку.

Київськівський аміка форку
творчості.

Барка кетух в парку.

Островерх роздумав східній
вагіч.

Кучинський і Хомік —
Останні Магіси.

ВИ ЛОВІТЕ „ЛІСА“? А МИ ЛОВІМО ПЕРЕДПЛАТУ!